

отъ завещанитѣ пари били спасени и следъ разтурването на добродетелната дружба бидоха предадени на Министерството на народното просвѣщение. Отъ тия сръдства сж били издържани за учение въ странство нѣкои наши видни хора. Министерството издаде запазенитѣ му ржкописи, (нѣкои сж изчезнали), които ни поразяватъ съ ценното си исторично и научно-философско съдържание.

Д-ръ Селимински не се женилъ, — неговата най-голѣма и ревнива любовница била родината, — на нея той посветилъ своитѣ най-нѣжни чувства, мисли и грижи — цѣлия си буренъ, неуморенъ и чудноватъ животъ; тжгувайки по нея, не съзидаль извънъ нейното и своето лично щастие; той намиралъ едничка утеха и удоволствие, съзерцавайки нейното близко щастие и ратувайки за него до себеотрицание.

Д-ръ Селимински представя хубавъ физиченъ, умственъ и нравственъ образъ. Високъ, строенъ, тъмноокъ, съ благородно хубаво, изразително лице, представителенъ. По духъ природно даренъ, наблюдателенъ, остроуменъ, духовитъ, оригиналенъ; по нравъ билъ тихъ, скромненъ, замисленъ, строгъ, — винаги обладанъ отъ родна тжга, ала веселъ, духовитъ и милъ. Въпрѣки високото си обществено положение и ученостъ, той не се отчуждилъ отъ народа, чийто синъ е; като него той билъ юначенъ решителенъ, трудолюбивъ, упоритъ, въздържанъ, спестовенъ. Казватъ, че спестовността му стигала до скжперничество. Да, до отрицателно, алтруистично скжперничество: той пестѣлъ до възможность въ личното и частното, за да бжде крайно щедъръ къмъ общото, народното. Неговиятъ девизъ билъ „въздържание“ въ широкъ смисълъ на думата, — лично задоволство въ малкото, за спестяване сръдства за общо благо. Животътъ и заветътъ му доказватъ на дѣла това: той не щадѣлъ сръдства, облаги, спокойствие, животъ за народно благо. Неговиятъ домъ въ Браила билъ гостоприеменъ за бѣжанци сънародници, за което домакинята често му натяквала.

си и на . . . тартюфи приятели, длъжници и тѣхни съдружници, които обявили умишленъ фалитъ, за да го ограбятъ. Последвало го нервно разстройство. Тартюфитѣ това и търсили: не само че не се погрижили да лѣкуватъ болестта му, която била излѣчима (по мнение на лѣкари), съ неговитѣ пари, но го лишавали отъ най-малки грижи, отъ храна, дори отъ хлѣбъ и го измжчвали, докато съвсемъ го поболили тѣлесно и душевно и го уморили! . . .

(Вижъ *Masca jos!* („Долу маската!“) отъ съвременника му Ангелаки Тата Савичъ — Браила, 1868 г., печатана въ преводъ отъ ромънски въ в. Еленска защита 1934—5 г.).